

k(Rok)y ženy

aneb jeden obyčejný příběh

Předmluva

Chtěla jsem psát. Už dlouho. Vypsat se ze všech pocitů, které stejně nikoho kolem nezajímají. Ani ty, kteří mi kývají a tvrdí, že poslouchají, to nejspíš moc nezajímá. Každý máme svůj svět plný svých starostí, bolestí, různých trápení s dětmi, rodiči, partnery. Nevím ani, jestli by to někdo někdy vůbec četl, ale je to jedno. Mně se uleví a třeba, až to budu za rok číst, spoustu věcí bude už jinak. Rozhodla jsem se to pojmout ryze, psát vše, jak to cítím. Nejen pro někoho, uhlazeně, líbivě, ale pro sebe, pravdivě, upřímně. Na upřímnost se v dnešní době také hodně hraje, tedy lépe řečeno, hrálo by se, pokud by byli všichni upřímní. A pokud tvrdí, že chtějí upřímnost, tak by jí skutečně i chtěli. Většina chce ale poslouchat jen hezké, přibarvené lži. Sociální sítě jsou toho důkazem. Proto tady a teď to můžu psát naostro. Pro sebe. Jednou možná pro své děti. Budu tedy psát jeden rok, všední i nevšední dny, které prožívám, co cítím, o čem sním a na co vzpomínám.

Mám dvě velká přání. Netuším, jestli se do roka splní, nicméně přeji si je a třeba... uvidím na konci.

Léto

7. 6. 2025

Tak dnes to už přišlo, dnes jsem si řekla, že by to šlo. To psaní přeci. V 7.00 jsem se probudila v měkké, teplé, ale prázdné posteli. Jako každé ráno za posledních pár let. Teď je to ještě o něco horší. Kočka, ležící vedle mě na dece, zbystřila. Spí skoro celou noc se mnou v pokoji a hlídá. Jakmile ráno otevřu oči, hned je na nohou. Dnes si na mě vlezla a svým láskyplným hnětením a pošlapáváním mi začala valchovat prsa a vytaženými drápky brázdit krk. No nic moc, stačilo, vstáváme.

Sejdu schody, v kuchyni zapnu konvici s vodou na ranní kávu, přehodím deku přes řvoucího papouška v kleci a jdu do koupelny. Kočka za mnou. Dřív, než usednu na záchodovou mísu, skočí ta chlupatá potvůrka na umyvadlo a dožaduje se vody. No, jak jsem si ji naučila, tak to mám. Umyju si obličej, pěkně se pozdravím v zrcadle, zkontroluji počet skvrn a vrásek, nanesu denní krém pro 50+ a pečlivě jej vmasíruju, jak je psáno v návodu. Zachumlám se do měkkého župánku, zaliju první dnešní kávu a s hrnkem v ruce mířím na terasu. Za oknem už postává náš psí kamarád. Ten se pro změnu dožaduje nějaké ranní dobroty. Je naprosto jedno, co mu dám. Cokoliv. Nejráději ale rohlík. Obvyčejný, bílý, nejlépe čerstvý rohlík. Ten miluje. No, jak jsme si ho naučili... dnes má ale včerejší, a ještě se musí podělit s rybami v našem malém, krásném zahradním jezírku. Ten býval původně septikem, žumpou. Ale to už je spousta let zpátky. Teď je to jezírko plné malých i větších rybek, leknínů a hmyzu bruslicího po hladině. Nadrobím tedy kousek rohlíku rybám za přísného sledování našeho psího mazlíčka. Zbytek dám jemu a jdu se konečně posadit s kávou do křesílka.

Je příjemné chladné ráno po dešti. Všechno jemně voní, ptáci zpívají, po dešti je všude kolem zeleno. Odstíny zelené se prolínají jeden do druhého, listy keřů i stromů jsou svěží, ještě mokré, nasáklé vodou, plné života. Sedím a popíjím kávu, není kdovíjak kvalitní, ze supermarketu, navíc slabá, ale mně tak chutná. První teplý nápoj dne. Přehodím přes sebe deku a ještě více se zachumlám. Na nohou mám pletené ponožky od maminky, naplete jich hodně ve volném čase plně vytížené důchodkyně, jak říká. Jsem za ně ráda. Jako spousta holek i já mám dost často studené

nohy a ponožky od maminky mi je zahřívají. Zarazím se jen při pohledu na koukající lýtka. Měla bych se oholit. Myšlenku ale hned zavrhnu. Na dovolenou jedeme až za 14 dní, je sobota, jdu až na noční a nikoho jiného kromě mě samotné to až tak nezajímá. Sedím dál a užívám si pohodu dnešního rána. Pohledem sjezu na vodu, která v pravidelném rytmu odkapává z prodloužené okapové roury do jezírka. Kap, kap. Uklidňuje to. Na hladině tvoří pravidelné kroužky. Příroda je úžasná tím, co vytváří. Zvedá se vítr. Ohýbá větve odkvetlého tamaryšku a ty se slabě vlní. Zvednu oči k obloze a musím se pousmát. Plují po ní mraky a ty, které jsou teď v mém zorném poli, připomínají kočár tažený koněm. Vzpomenu si na dobu, kdy byly děti malé, a při procházkách jsme koukali na mráčky a říkali, co nám připomínají. Už je to tak dávno.

Dopila jsem, vstávám, abych si udělala snídani a druhou kávu. Dnes snídám ovesnou kaši s banánem, mandlemi a arašídovým máslem. Chutná mi to. Aspoň nebudu na stáří zklamaná ze stravování. Mám kaše ráda, všechny možné, slané i sladké. Popadnu misku s kaší, druhou ranní slabou kávu a mířím zpět na terasu. Překračuju kočku ležící na rohožce a odháním psa na druhé straně, který mi brání v otevření dveří. Když vidí, co si nesu, začne mrskat ocasem a dožadovat se obsahu misky. Sním polovinu obsahu a zbytek mu dávám. Ví to už předem, ale je to pes. Možná se bojí, že to sním všechno. Nesním, dělám si jí vždycky víc.

Než dopiju druhou kávu, připojuje se k nám můj muž. Pozdraví a se svou, stejně slabou, ale o polovinu menší kávu usedá na lavičku. Prohodíme pár nevýznamných vět a schováme se za své myšlenky. Namluvíme toho teď málo, nemáme si co říct. Kromě provozních věcí ohledně domu, vlastně už nic. Je to smutné, ale i to je vývoj. Možná už si nemáme co víc dát. 24 společných let.

Vstávám a odcházím, začíná pršet a je mi chladno. V koupelně odložím župan, noční košili a koukám na sebe chvíli do zrcadla. Povadlý obličej, smutné oči, řidnoucí, kdysi husté, černé vlasy. Kde je ta veselá holka? Dnes tu není. Jinak tělo, no, někde něco visí, táhne směrem k zemi, ale uklidním se, celkem to jde. Když zvednu ruce ke stropu, po vzoru modelek a dám tomu jakýsi tvar, je to o poznání lepší. Nezbytné zvážení, abych se ujistila, že číslo na displeji nepřesáhlo ani dnes povolenou hranici a hurá do tepláků a trika. Doma i bez podprdy, bez líčení, vlasy do uzlu. Ke sporáku to stačí. K obědu budou plněné papriky s rajskou a knedlík.

Nemám ráda vaření. Vařit snad i umím, ale po x letech mi to krom plného žaludku nic nepřináší. Nejhorší je to vymýšlet. Pak mám pocit, že se stále opakují stejná jídla a po dotazu, co mám vařit, rodina většinou odpoví, že je to jedno, prý co je nejjednodušší. No fajn. Dnes to je snadné, tedy to vymyšlení. Vím to, věděla jsem to už včera, když jsme jeli na nákup a já uviděla papírky v regálech.

Hotovo, uvařeno. V tichosti obědváme. Ne, že by to bylo nutné. Byly doby, kdy společné stolování bylo i dobou společné konverzace. Scházeli jsme se u stolu a povídali si. Už ne. Teď jíme většinou jen ve dvou, v tichosti, mlčky, se svými myšlenkami. Dojíme, vstaneme od stolu, sklízíme špinavé nádobí. Dostane se mi ještě poděkování za dobrý oběd, to vždycky. Také ráda poděkuji, pokud mi někdo uvaří. Ale doma to moc nebývá. Tady vařím převážně já.

Odpoledne se každý odebereme do svého prostoru, v klidu, tichosti. Říkám si, kam jsme to došli a jak z toho ven. Sedím a popíjím dnes už několikáté kafe, o nic lepší než to ranní a těším se na večer. Mám dneska noční. Už jen to, že se těším do práce, je špatně. V práci je mi líp než doma. Respektive doma je mi taky dobře, pokud jsem sama.

Venku už je zase zamračeno. Dost často prší a na rozdíl od všech těch rostlin venku, já z toho moc radost nemám. Vlhko, chladno, tmavo, nevlídno. K celé té domácí atmosféře to moc nepřidá, náladu mám stejně ponurou. A tak se balím do práce. Obleču se, nakreslím si na obličej něco milého, vyčešu vlasy do culíku, pozdravím a odjíždím. Bude to fajn.

Řízení jakéhokoliv vozidla není zrovna dvakrát můj koníček, a když k tomu ještě prší, nejraději bych se do té práce teleportovala, kdyby to šlo. Dnes navíc leje jako z konve, ohromné konve. Stěrače sotva stíhají a já přemýšlím, jestli zastavit a počkat nebo i v takovém nečase prostě jet. Jedu. Než jsem dorazila, už jen kapalo. Mohla jsem klidně počkat, napadne mě, ale co, jsem na místě? Jsem!

V práci jsem ráda, vlastně vždycky, tady jsem sama sebou, jsem si jistá tím, co dělám, věřím si v tom, snažím se to dělat, jak nejlíp dovedu. Možná i proto je to vždycky fajn.

13. 6. 2025

Uteklo pár dní, ani nevím jak. Buď jsem byla v práci, nebo jsem měla na práci něco jiného. Nicméně v tom domácím tichu, které tu panuje všude

kolem a lehce otravuje ovzduší i náladu, je čas na přemýšlení. Každému z nás se honí hlavou spousta věcí, nám dvěma jistě taky. Předchozí večer běžela v telce komedie „Po čem muži touží 2“. Koukali jsme a v průběhu bylo v tom filmu řečeno, že pokud chceš, aby s tebou žena mluvila, kup jí kytku. Můj muž si to vzal asi k srdci, protože jsem hned druhý den kytku dostala, krásnou kytku musím říct. A k tomu pár pus, lehkých, spíš kamarádských.

Je zvláštní, jak celé kouzlo přitažlivosti někdy vyprchá, pokud se nepodporuje, nehnojí vzájemnými doteky, intimitou, pohledy, tím společným vzájemným konáním si jemností, malých radostí. Prostě to vychladne, vyšumí, zmizí z dohledu.

Dnes je volný den, sice pátek 13., a přesto, že to od rána omílají v rádiu, já mám hezký den. Probouzím se a tentokrát mi ani kočka neválcuje tělo ranní dávkou kočičí lásky. Jen zvedne hlavu, protáhne se, seskočí na zem a čeká, až vylezu i já. Taky se protáhnu, spustím nohy na zem a ještě chvilku jen tak ležím. Je to moc fajn. Broukám si nějakou melodii, ani nevím, kde jsem ji slyšela. Stává se mi to často. Budím se s písničkou. To je asi dar po mém milovaném dědečkovi. To on každé ráno zpíval. Nahlas. Já jen v duchu, ale zlepšil to i škaredý den.

Dnešní den je krásný. Sluníčko svítí a je příjemně teplo. Pojedu dnes na jahody. K tomu jsem se rozhodla už včera večer. Pojedu do jahodárny, jako skoro každý rok v tomto období. Aspoň udělám k obědu knedlíky s tvarohem a koláč. Beru si košík, jeden. Nakonec si to ale rozmyslím a vrátím se ještě pro jeden. Nejsem žádný troškař, ty dva košíky natrhám raz dva, a ještě mi zbyde na marmeládu. Už když míjím poslední kruháč, mě jahodové nadšení opouští. Tolik aut a lidí není ani na demonstracích za různé užitečné i neužitečné věci. No, s parkováním problém není, spousta aut s plnými košíky už odjíždí. Parkuji skoro u vchodu, to je super. To musí klapnout přeci! Beru do každé ruky košík vystlaný posledním letákem Kauflandu a statečně se prodírám skrz jahodáře jdoucí proti mně. Stát! Zastaví mě mladík s vysílačkou, dál už nechodte, dnes už je vysbíráno. No to ne! Zkousím zapůsobit všemi svými schopnostmi a vypadá to chvilku i nadějně, než mi po několika hovorech skrze vysílačku s omluvou sdělí, že dnes už opravdu bohužel ne. No ještě, že jsem si brala dva košíky. Musím se pousmát, knedlíky nebudou a koláč taky ne.

Sedám do auta a odjíždím. Proti mně najíždějí další a další auta nadšených, nic netušících sběračů. Cestou domů se stavím ještě v bazaru, hrabárně se vším možným. Během dovolené u nás budou mladí s vnučkou a já se jí snažím zajistit maximální pohodlí. Činím to svědomitě, a protože malé dítě potřebuje v parných letních dnech něco na koupání, jako správná babička vybírám nakonec škopík. Aby bylo jasno, bazén nemáme a ani nechceme. Není nikdo, kdo by ho udržoval a vlastně ani nikdo, kdo by ho využíval, proto škopík stačí. Dospěláci mají k dispozici zahradní sprchu. Když s ním procházím směrem s pokladně, mívám malou trampolínu. No jasně, tu musíme mít taky. To by bylo, aby si ta naše malá nemohla pořádně zahopsat. Oba mé úlovky mi pomáhá statný chlapík nacpat do auta a já spokojená mířím domů. Nejedu s prázdnou a s obojím bude spousta legrace.

Jahody si po hrstkách nasbírám z našich záhonů. Musím být ale rychlejší než predátoři kolem. Třeba takoví kosi si počkají, až jahoda pěkně zčervená a pak jí ozobou. O slimácích, mravencích a ostatním hmyzu ani nemluvím. Takže kvůli hrstce jahod a ostatních bobulí z domácího políčka kupuji různé granule, návnady, nástrahy a sítky, aby bylo pár skleniček marmelád. Jak to ti naši předci dělali, že měli všeho plno a žádná potvora jim to nesežrala?

Odpoledne prohodím pár vět se sousedkou. Postěžuje si, kolik jí je let, kolik má starostí a jak je to v dnešní době složité. Poslouchám, odpovídám universálními větami a pak se rozloučím s tím, že musím jít vařit. No, tak dneska tedy vařit určitě nebudu, ale i to je universální výmluva a někdy je to i pravda. Rozestavím úlovky dnešního dne na zahradě, uvařím si kafe a sednu si s ní na terasu. K obědu si dáme zbytky ze včera. Hodím si nohy na protější křeslo a úlevně si povzdechnu. Je to fajn.

Odpoledne se kuchyní mihne naše poslední dítko, letos plnoleté. Hodí po mně pohledem adolescenta, který zná nejspíš každý rodič podobně starých potomků. Jak je to dávno, co byly malé, a matka byla středobodem vesmíru. S tou je to naposledy, poslední, která ještě nevyhlétla. I ona už se ale chystá a je to dobře. Matka, která ustavičně prudí, zatímco tatínek mlčí a je ten nejlepší. Vždyť ano, kdo nic nedělá, nic nezkaží a ten její to umí dokonale.

K večeru, když už je všechno zalito, vezmu ještě našeho psího parťáka na procházku. On je trpělivý, drží se mnou krok, neremcá a navíc je moc

rád. Máme pár prochozených tras kolem rybníka nebo lesem, podle nálady, počasí a podle toho, kolik chci daný den nachodit. Mám přeci chytré hodinky, tak je třeba jich využít. Vzali jsme to jen zlehka a dali si tu kratší, protože ráno si dáme zase, pro změnu jednu z těch delších. Když pominu večerní posezení u posledního dílu oblíbeného seriálu, kdy sedíme s mužem prakticky každý v jiném rohu místnosti a krom letmé pusy na dobrou noc se sebe téměř nedotkneme, byl to vlastně moc pěkný den.

Pátek 13.

15. 6. 2025

Dnes to nebylo úplně klasické ráno, kdy vstanu z postele a posedím s ranní kávou. Dnes jsem po noční, takže kolem osmé přijíždím z práce a naopak jdu teprve spát. Kočka už sedí na schodech a s výmluvným pohledem a mňoukáním, kdybych jako nepochopila, se dožaduje pozornosti. Je mi to jasné, dnes se nevyspala, protože jsem byla pryč. Závislák jeden, projede mi hlavou. Po nezbytné ranní hygieně se ukládám do mého pelíšku s plyšovým květovaným povlečením. Kdo nedělal noční, asi nikdy nepochopí, jaká je ta ranní postel potěšení a blaho. Klapky na oči proti světlu, což je jasný signál pro naši kočičí dámu, že se jde spát. Zalehne vedle mě na její místo a spokojeně usíná, stejně jako já.

Probuzení je občas divné, no, podle toho, co se mi zdá. Občas nevím, jestli je ráno po prospané noci nebo odpoledne. Klapky na očích jsou jasnou známkou toho druhého. Spala jsem dvě hodiny. Vstávám, uvařím si kafe na probuzení a chvilku jen tak medituji. Je příjemně, i když ve všech médiích varují před silnými bouřkami a krupobitím, zatím tomu nic nenasvědčuje. Kamarádka by si měla přijet pro kytky, ale dopředu mě varovala, že na to asi zapomene. Píšu sms, kdy tedy jako přijede. Zapomněla, ale prý za půl hodiny.

Přijela a hned u vrátek se smějeme. Je to moc milá holka, jasná jako sluníčko. Vždycky tomu ale tak nebylo. Poznaly jsme se před hodně lety, už si ani nepamatuju přesně kdy. Nějakých patnáct let zpátky, když chodily naše holčičky spolu do školky. Nikdy jsem si jí moc nevšímalá, nějaká maminka nějakého dítěte ve školce se spoustou dětí. Chodí tam spousta rodičů, někteří vám utkví v paměti, jiní ne. Tady to byl ten druhý případ. Jednoho dne ale přišla naše malá ze školky s pozvánkou na narozeninovou oslavu jiné holčičky. Tím vlastně pomalu a postupně začalo naše přátelství. Prošly jsme si i nějakými zatěžkávacími zkouškami, ale to náš

vztah spíš posílilo. Byla dost dlouho nespokojená v manželství, které ji spíš ubíjelo. Rozhodla se to změnit, udělat ten krok a udělala dobře. Teď má nového muže, který ji rozzářil, nový dům, zahradu, kterou miluje a nový životní směr. Mám jí moc ráda a vlastně mám pocit, že to tak bylo hned. Někdo vám vpadne do života a je to tak automaticky a srozumitelně, že to ani nevnímáte, prostě tam je. A já věřím a doufám, že ještě hodně dlouho bude.

Dnes je také Den otců a tak volám tátovi. Čím jsem starší, víc a víc si uvědomuju, jak je to fajn, že mám takového tátu a štěstí, že ho vlastně ještě mám. Vzpomínám, když jsem byla malá, jak jsme chodili spolu jen my dva pouštět na louku draka, zatímco mamka uklízela. Táta seděl na trávě a já běhala kolem a trhala kytíčky pro maminku. Taky jsme posílali drakovi psaníčka, nějaký papírek, který jsme našli po kapsách nebo folii od cigaret, které táta zrovna kouřil. Takové psaníčko se mi líbilo nejvíc, protože se na slunci blýskalo. Vzpomínám taky na to, jak jsme spolu, jen my dva, vyvolávali fotky, které táta tenkrát s oblibou fotil. Zavřeli jsme se do koupelny, zatemnili okno a za pomoci zvětšovacího, vývojky a ustalovače kouzlili. Milovala jsem čekání na to, až se na bílých papírkách začnou objevovat známé postavy, známá místa. Když to uschlo, bylo třeba ještě všechny přezhlit a hotovo. Kouzlo. Nebo na společné uklízení jeho nářadí, kdy mi dal důležitý úkol a krabičku se spoustou maticek a šroubečků a měla jsem něco konkrétního najít. Připadala jsem si důležitě, ale hlavně jsme byli spolu. V určitém věku, ve věku mé puberty se to ale všechno změnilo. Znal jen slovo NE. Nikam a nic jsem nesměla, že prý měl o mě strach. Možná ano, v dnešní době by to měl snadné, děti sedí většinou doma. My jsme ale chodili ven, do kina, na letňák, na koupaliště, hlavně někam s klukama, v partě. Moc se mu to nelíbilo, vlastně vůbec. Tak jsem chodila s podporou mamky v době, kdy byl v práci. Na tajňačku. Všechno dobře dopadlo, přežila jsem i tu pubertu a ten čas, kdy jsme mezi sebou s tátou měli rozepře. Dnes jsem ráda, že ho mám a neumím si představit, co bude, až jednou už nebudu mít komu třeba na Den otců zavolat. Dnes jsem zavolala, měl radost, i já.

Mezitím se venku honí po nebi mraky, ale nic moc se neděje, tedy alespoň ne u nás. Sbalím si věci a odjíždím na další noční. Mám si dát auto do garáže, říká paní domácí, kdyby náhodou přišly ty kroupy a nějaká

podobná pohroma. Naštěstí se předpověď úplně nenaplnila a pršet začalo až někdy pozdě v noci, bez krup, bez hromů a blesků.

16. 6. 2025

Ráno to venku krásně svěže voní a je o poznání chladněji než předchozí den. Končí mi služba a já řeším novou výzvu, jak vyjedu z té garáže, do které jsem včera tak šikovně zajela. Ne, nejsem blondýna, nikdy jsem nebyla. Než moje vlasy začaly šednout, byla jsem tmavá bruneta. Nicméně jsem žena a už dávno mě přestalo urážet, pokud mě někdo tak i jakkoliv jinak hanlivě označí v souvislosti s řízením jakéhokoliv vozidla. No a co. Prostě nemám odhad, jestli centimetr nebo deset. Ale vyřeším si to, dělám si větší rozestupy, kdyby náhodou, a to od všeho a všech, pro jistotu, pro klid. Jenže v případě garáže je to pro mě prostě problém. Je tam limitovaný otvor a pro mě nic extra velkého. No, vyjet nějak musím. A že jsem stresoň? Jsem. Dokážu sama sebe vystresovat tak, že se mi zblázní i obsah mých vnitřností. Letitá práce na sobě však přináší výsledky. Klid a pohoda. Usednu za volant, podívám se do zpětných zrcátek a nastartuju. Výhodou moderních aut jsou různé vychytávky, parkovací senzory, čidla, kamery a jiná šikovná zařízení. Hlavně pro ženy myslím. Já osobně je miluju a nedovedu si už představit mít auto bez nich. Nevýhodou je, že reagují, a v tom omezeném prostoru okamžitě po nastartování. Takže mi pípalo úplně všechno, přední, zadní, boční. Ale vycouvat bez nich si zase já netroufnu. Do garáží prostě nezajízdim, z principu. Nebudu napínat, vyjela jsem, pomalu, po centimetrech, oči navrch hlavy i po obvodu. Zpocená jsem byla i mezi prsty na rukách, ale dokázala jsem to. Bodík pro mé sebevědomí.

Po zbytek dne už byla jen klasika, vyspat se, uvařit, poklidit, vyprat, usušit, poskládat, zalít zahradu.

Zahradu a práci na ní ale miluju. Vlastně ani nevím odkdy, ale asi kam až moje vzpomínky sahají. Od malička jsem bývala dost často u babičky a dědy z maminy strany. Na vesnici. Jako jediné z mnohých vnoučat jsem měla to privilegium trávit své dětství s nimi, mými milovanými. Jak moc mi chybí. Vzpomínám na rána, kdy mě děda budil říkankou: „Vstala, vstala, vstala, devět polí oblítala a ty ještě spíš, že se nestydíš“. Říkal to tak laskavým způsobem, že i to probouzení bylo příjemné. Z kuchyně voněla bílá káva, do které jsem si po vzoru dědy lámala chleba, který zbyl

z předchozího dne. Na tu chuť nejde zapomenout. Pak se šla stlát s babičkou postel. Péřové duchny a polštáře, které byly spodní a parádní vrchní musely být správně uhlazené, žádný fald, musely se proto několikrát pohladit. Pak byl čas na práci. A bylo toho spousta, od krmení králíků, slepic, prasete, po setí, sázení a sklizení plodů zahrady. Všechno mi oba vždy trpělivě vysvětlovali a já se pak radovala z každého výpěstku a to mi vydrželo doteď. Vzpomínám s láskou, jak jsem jezdila s dědou na jetelíček pro králíky a on mě pak vždy posadil na tu kupu na kárku a cestou jsme si zpívali. Vzpomínám i na to, jak mě je pak, když jsem byla starší, učil stahovat z kůže, i jak milosrdně je zabíjel. A ne, není to zlé a nehumánní, chovali se na jídlo a s tím jsem byla srozuměna. Víím, že ani po tom všem ze mě žádný sadista nevyrostl.

Vzpomínám, jak jsem chodila s babičkou nakupovat do malé vesnické prodejny, kde se po ránu sešla půlka vsi a probralo se během čekání všechno, sociálních sítí netřeba. Jak to v tom obchůdku vonělo čerstvým pečivem, máslem, mlékem, zeleninou. Směs toho všeho se mi vryla do paměti spolu s těmi všemi vzpomínkami na ně, na babičku a dědu. Navivně jsem si myslela, že tu budou navždy, když tu byli vždycky. Už se mi zase derou slzy do očí. Když jdu za nimi na hřbitov a vidím jejich fotky na náhrobním kamení, je mi po nich moc smutno.

S hezkou vzpomínkou na oba jdu spát. Přeci jen jedna normální noc v mé posteli mezi další noční.

17. 6. 2025

Na dnešním dni nebylo nic moc zvláštního. Ranní káva na prosluněné terase, snídaňová kaše, dnes ovesná, o kterou se opět dělím s naším psím společníkem. Netrpělivě čeká na ten svůj zbytek a doufá, že nezapomenu a nesním ji celou. I to se stane, málo, ale stane. Zamyslím se a je to. On pak kouká smutně do prázdné misky a vyčítavě na mě. Většinou na něj ale zbyde a to je pak radosti v jeho hnědých psích očích. Jak málo mu stačí ke štěstí.

Celkem pravidelně se povede, že mám volno já i dcera s vnučkou. To potom pořádně snídani online. Jsou celkem daleko na každodenní dojíždění a díky tedy za tu vymoženost videohovorů. Je celkem úsměvné sledovat, jak 2letá vnučka vnímá babičku v telefonu. Jsem vlastně tou krabičkou a ona si mě přenáší, kam zrovna potřebuje, položí si mě na stůl vedle svého hrneč-

ku, talířku, misky nebo si mě položí do své postýlky a vůbec jí nepřijde divné, že tam fyzicky nejsem. To potom spolu prohlížíme knížky, vykrajujeme tvary z modelíny, společně jíme. Mně to divné přijde, ale nová generace, nové myšlení a vnímání. Vzpomínám, když byla má nejstarší dcera stejně stará, jak pravidelně a moc ráda telefonovala s babičkou. Tenkrát, před 30 lety ještě telefonem se sluchátkem na drátě, pevnou linkou, na kterou jsme museli čekat, zapsaní v pořadníku. Dostali jsme tenkrát už moderní, červený s tlačítky, bez vytáčení kolečka. Dcera lehávala na pohovce s nohou přes nohu a důležitě si během hovoru motala šňůru kolem prstu. Ráda s babičkou debatovala stejně tak, jako dnes její dcera se mnou.

Odpoledne jsem měla chuť malovat. Nevím, jak a proč ta chuť přišla, ale když jsem vyplodila dva různé barevné obrazy, musela jsem uznat, že to asi stačí. O talentu se nedá mluvit ani zdálky, není tam styl, barevné variace ani vlastní nápad. Jde mi to jen v nějakém kurzu, jsem asi věčný student a to ve všech směrech. Potřebuju podporu lektora, který mi poradí, pokud se dostanu do úzkých. Jinak končím tím, že to vlastně neumím. Nevím, jaký použít štětec, jak míchat barvy. Beru to tedy tak, že jsem si splnila přání malovat, odškrtnuto, hotovo. Trochu mě ale mrzí, že to vlastně nesplnilo to, co jsem si od toho slibovala. Uvolnění.

Dnešní den jsem zakončila v pracovním procesu. Hodinová cesta do práce rychle a pohodově utíká a mně je fajn.

18. 6. 2025

Když jsem dnes přijela z práce, bylo už doma živo. Manžel dělá novou bránu. Moc se mu povedla, o tom žádná. Tohle fakt umí. Jen je to železné, tudíž moc těžké, a proto potřeboval pomoc kamaráda. Je fajn mít kamaráda, který pomůže. Nakoupila jsem kuřecí stripsy a chleba, aby měli něco ke svačině a šla jsem spát. Odpoledne mám totiž sraz s velice milou osůbkou.

Kolem druhé odpolední sednu do auta a vyrazím na domluvenou schůzku. Je krásně, tak čekám na terásce kavárny, až dorazí. Chodím obvykle dříve, mám to tak celý život. Nechci přijít pozdě. Moje maminka to má taky tak, tak jsem to asi podědila. Ona musí být všude minimálně čtvrt hodiny před, co kdyby.

Zaparkovat na náměstí v našem městě a ještě odpoledne, není vůbec snadné. Dnes se navíc koná v dolní polovině akce a parkování tam není

povolené. Místo najdu, ale ještě než vystoupím, abych si koupila v automatu parkovací lístek, přichází ke mně strážník s dotazem, jestli jsem teď přijela. Ano, přijela jsem teď a jdu si koupit lístek. Přeci mě viděl, když jsem odbočovala a parkovala. No, tak asi ne. Jen si tak pomyslím, kdyby byli pánové i dámy od policie takto akční a všudypřítomní, když je to třeba, jak by to bylo prima.

Má milá dobrá známá, možná si troufnu říct kamarádka, každopádně má spřízněná duše přichází. Přivítáme se vřelým objetím, usedáme a objednáváme si. Koukám na ní v úžasu. Je to ohromně kladně nabitý človíček, který kolem všechno rozzáří. Drobná tmavovláska s veselými očima, která nejvíc ze všeho miluje růžovou barvu kdekoliv a kdykoliv, včetně oblečení. Turbomyš, která snad dokáže být na několika místech zároveň, protože si jinak její aktivity vůbec nedokážu vysvětlit. A já jsem moc vděčná za to, že jsme se kdy potkaly. Stalo se to před pár lety, když jsem sháněla někoho na doučování. Učila mou prostřední dceru, a tak slovo dalo slovo a já k ní začala chodit na doučování němčiny. Ten jazyk nemám ráda, ale ke své práci ho nutně potřebuju. A ona je „učá“. Časem se z toho našeho pravidelného setkávání stalo přátelství. A i když k ní na němčinu už nechodím, protože to stejně nemělo moc smysl, víc jsme toho totiž prodrbaly v naší mateřštině, tak to přátelství přetrvalo. Drbeme i teď, u kávy, limči a dortíku strávíme v nepřetržitém hovoru bezmála dvě hodiny a stejně neprobereme všechno. Domlouváme se, že se určitě musíme zase brzy sejít. Odjízďím domů v příjemné náladě a je jedno, že mě čeká další noční. Taková setkání stojí vždy za to.

Večer ještě kontroluju korespondenci, vyřizuju nezbytné. Dostala jsem také informaci o stavu mého domu, nyní stavby, kterou jsme si pořídili v době Covidu. V té době, kdy bylo vše zavřené a kdekdo vám mohl strčit tyčinku hluboko do nosu za účelem zjištění, jestli jste nebo nejste nakažení a nakažliví. Museli jsme chodit v rouškách, s rozestupy, děti nesměly ve školách zpívat, ani cvičit, až pak přestaly do té školy chodit úplně. Byla to dle mého doba zkušební. Nic z toho se dnes již neřeší, Covid je už zase jen obyčejný vir, jehož vliv na naše zdraví určitě nesnižuju. Víм dobře, a uvědomuju si, co dokáže jakákoliv nákaza u oslabených jedinců způsobit. Ale ten zmiňovaný vir dnes už asi nikoho výrazně neohrožuje, nikdo se kvůli němu nehádá, rodiny se kvůli němu nerozsbíjejí, starouškové v Domovech důchodců už netrpí izolací a děti zase chodí normálně

do školy. Na každém z nás se to ale nějak podepsalo. A já doufám, že se už nic takového nevrátí.

My si ale v té době pořídili i karavan. Našeho oblíbeného bydlíka, malý útulný domov, se kterým vyrážíme v sezoně do různých kempů v okolí. Je to krásně strávený čas. Máme ho už pátou sezonu. Dala jsem mu jméno Vilík, protože s ním „poletujeme“ všude možně. Měla to být prvně Mája, podle té včelky, ale Vilík mi přišlo, že je pro karavan lepší jméno. Muž to suše okomentoval tím, že jako ten trubec, který je víceméně k ničemu? No, třeba tak, ale každopádně včelka, kámoš od Máji. A tak mu to pojmenování už zůstalo. Nechala jsem to jméno vyrobit z černé nalepovací folie a nalepila ze strany do silnice, ať je pořádně vidět. Prý až budeme v kempu mezi ostatními, aby byl snadno a rychle dohledatelný. Všichni si na to zvykli. Jezdíme tedy ne s obyčejným karavanem, ale s našim Vilíkem, Vildou. Kromě záchodu je v něm všechno, co člověk k životu potřebuje. Je až s podivem, jak málo toho k životu potřebujeme. Přesto jsme rozežraní až hanba.

S touhle myšlenkou, že nebudu přehnaně rozežraná, jdu spát.

7. 7. 2025

Ten čas ale letí! Než jsem začala psát, byla jsem přesvědčená, že budu psát denně. Vždyť proč ne, čas na pár řádků z daného dne se vždycky určitě najde. A ejhle. Je to stejné jako s cvičením, běháním, meditací a já nevím s čím ještě. Nakonec si sednu, kouknu do kalendáře a měsíc pryč. Než se dostanu ke dnešku, popíšu události těch předchozích dní, kdy jsem z různých důvodů nepsala. Jedním z těch důvodů byla naše společná dovolená ve Francii.

Začala 20. 6. a já už asi týden před tím plašila, tedy snažila jsem se být naprosto v klidu, vědomě. Kromě plavek, dokladů a peněz nepotřebujeme vlastně nic. No, asi ne, ale většina žen, matek ví, že sbalit se na rodinnou dovolenou je sakra stres. A jestli ne, tak já ho mám. Ví to i celá moje rodina. Vánoce, dovolená a rodinné oslavy, to je pro mě vrchol adrenalinu. Proto nepotřebuji žádné skákání do prázdna a podobné nesmysly. Stačím si s běžnými denními záležitostmi. Jsem prostě srabík, bojínek, asi už od přírody. Tak jsem sebe a celou rodinu chystala v tomto módu. Sbalili jsme se a z nepochopitelných, pro mě, důvodů, jsem měla ten největší a nejtěžší kufr já. Lékárnička nacpaná léky na vše možné včetně antibiotik nebyla tou

nejtěžší věcí, i když by se to nabízelo vzhledem k mému povolání. Dovedla jsem celou tu pakovací akci ke zdárnému konci a mohli jsme vyrazit.

Nastupovali jsme jako první do prázdného autobusu a s úlevou zjistili, že polovina autobusu není obsazená, a tudíž se můžeme posadit tak, abychom měli dostatek pohodlí. Vše je ale relativní, i pocit pohodlí v současných dálkových autobusech. Po pár hodinách je vám i na dvojce těсно. Nevíte, jak sedět, kam v noci složit hlavu, a to doslova. Při pravidelných zastávkách si rovnáte naprosto všechno a oblečení to zrovna není. Jednadvacet hodin utrpení s otázkou, jak velcí jsou asi ti, kteří projektují vnitřní prostory nejen těchto autobusů? Kolem dvou metrů určitě nemají. Měřím metr sedmdesát pět a měla jsem problém se tam vměstnat. A představa toho, že si člověk sedící přede mnou na noc sklopí sedačku do polohy vleže, byla naprosto děsivá. Přežili jsme a dorazili do cíle druhý den dopoledne. Rozlámaní jak máslové sušenky na spodu tašky s nákupem, ale šťastní z představy krásné dovolené v Provence, u moře.

Celý týden neměl chybu, tedy pár by se jich našlo, ale vcelku to byla krásná a naplněná dovolená. Ráno jsme chodili na jógu na pláži, což bylo super, protože protažení těla potřebujeme všichni. Moc mi osobně nesešel vysoce posazený hlas naší lektorky, který mě rozhodně neuklidňoval, a při řízené meditaci jsem z toho měla málem tik v oku. Navíc, romantická představa jógy na pláži se trochu přela se skutečností. Máte-li totiž všude kolem sebe drobný, lepící se písek a lektorka řekne, dejme teď nohy i ruce vzhůru a zaklepejme jimi, je jasné, že ty krásné miniaturní kamínky máte najednou úplně všude, včetně očí, nosu, pusy a vlasů. Nicméně jsme každé ráno nadšeně vyráželi s ručníkem v podpaží. Karimatku jsme neměli, ta už by se nikam do kufrů nevešla.

Protože koncept celé dovolené byl pro naši skupinu hlavně malířský, dostali jsme všichni hromádku potřeb k tomu určených, desky, skicáky, barvičky a štětce, abychom se mohli náležitě realizovat. O mém výtvarném nadání se už rozepisovat nemusím, přesto, pod odborným dohledem zkušené výtvarnice jsem i já něco vytvořila. Minimálně jsem pyšná na mozaiku poskládanou z všelijakých, různě velkých a různě barevných střepů dlaždiček. Obraz plachetnice se mi, myslím, celkem povedl. Byli mezi námi malíři opravdu dokonalí, to se ukázalo při vernisáži pořádané na konci našeho pobytu. Nad jejich výtvořky jsem jen užasle postávala s kelímkem růžového provensálského vína.

Co bylo ale strašákem pro všechny, byla zpáteční cesta. Znáte to, když jste někde, tak do poloviny pobytu se čas docela líně vleče, ale jakmile tu půlku překročíte, je to už mazec. Přesně od toho okamžiku jsme řešili, jak pojedeme zpět. No musíme, přetrpíme, přežijeme. Co jsme ale v ten moment ještě netušili, že nám do našeho autobusu přidají navíc skupinu dovolenkářů z autobusu druhého. Nechápu proč, ale někdo to vymyslel a měl k tomu zřejmě důvod. A v očekávání protestných reakcí nám tuto novinu sdělili až těsně před odjezdem. Když říkám těsně, myslím opravdu těsně, a abychom tomu nemohli jakkoliv zabránit, druhý autobus odjel oproti plánovanému času dřív. Jak mazané.

Když to zkrátím, dopoledne následujícího dne jsme dorazili domů vyčerpaní, unavení, nevyspalí, rozlámaní a s přesvědčením, že autobusem už nikdy víc. Tak uvidíme! Stačí dočerpat síly a dohnat spánkový deficit a vše najednou vidíte v docela jiném světle. Vždyť dovolená se vlastně vyvedla a bylo to celé moc fajn. No až na tu cestu přeci!

Doma mě ale čekalo vybalování. Nesnáším! Ty ohromné hromady prádla, které se na mě vyvalily ze všech kufrů a stran a které ve své velikosti i přes celkem nadstandardní rozměry naší koupelny nešly ani překročit. To fakt po dovolené nechcete. Jenže co, nechat je na hromadách, rozhrnout je do stran a dělat, že je nevidím? To fakt ne, to nedokážu. Trochu magor, trochu obsese, ale co, prostě mám od malička ráda pořádek. Srovnané šuplíky, poličky, to mě naplňuje blaženým pocitem. Když uklidím a nakonec vytřu Savem nebo nějakou jinou dezinfekcí, je to to ono. Jen nechápu, proč někdo ovoněl dezinfekční prostředky vůněmi květin. Ne náhodou pracuji celý život ve zdravotnictví, kde se před lety používaly opravdu silné přípravky k zahubení všeho nežádoucího. I to mám spojené s čistotou a ráda na to vzpomínám. Takže třídím, cpu do pračky, sušičky, věším na šňůry, zatímco ostatní členové rodiny dospávají. To stihnu, přeci jdu hned zítra na denní. No, to taky chcete!

Další dny už plynuly klasicky, standardně, běžně. Práce doma, práce v práci, myšleno v zaměstnání, a tak pořád dokola. Po pár dnech dovolená jako by ani nebyla. Ještě, že máme asi bambilion fotek v mobilech. Některé i povedené! To je výhoda toho, že máte s sebou dvě slečny v tom správném věku, kdy sledují všechny ty sítě sociální, Tik-Toky, instáče a jútubery a jiný bery. Díky tomu vědí, jak se nastavit, pokud chcete fakt kúl fotku pro přátele na fejsbuku. Co máte zastrčit, co zatáhnout, na co se

natáhnout, co naopak vystrčit nebo úplně schovat. I když občas krkolomné pozice nejsou příjemné a někdy nemůžete ani dýchat, musím uznat, že výsledky po takové akrobacii opravdu jsou! A to prozření, že vlastně i modelky toto podnikají a že ve skutečném životě mohou vypadat úplně jinak než na fotkách, mě naplňovalo celkem uspokojujícím pocitem.

Dnešní ráno jsem vstávala s tím, že bude krásně. Je to už týden po příjezdu z Francie. Také jsem dostala chuť na psaní. Jsem doma totiž sama. Ráno jsem se domluvila s mojí nejkou, jak se teď moderně říká, že půjdeme na prochajdu. Divné spojení slov, ale my opravdu občas chodíme chodit, chodívaly jsme i běhat, ale chození nám vyhovuje víc. Zvládáme u toho probrat spoustu věcí, podrábat si po holčičovsku, což při běhání moc nešlo. Na to už nemáme kapacitu, hlavně plicní a srdeční. Navíc nepršelo, jak slibovali. Těch pár kapek, které v noci spadly, asi stačilo. Vzala jsem natěšeného psa, který to po dlouhé pauze nadšeně přivítal, a šlo se. Příjemných pět kilometrů rychle uteklo a musely jsme uznat, že i nám to chybělo. Tak zase brzy.

Byl čas oběda a s tím vymýšlení, co si dát a co připravit. Klasické vaření nemusím, asi to zná spousta žen, které mají rodinu. Vařím a obstarávám stravu pro členy domácnosti už přes třicet let. Ustavičně vymýšlet, co zase vařit. Tak se zeptám, co že chtějí a dostane se mi opět předem známé odpovědi, že je to jedno. Děs! To jste mi zase pomohli, pomyslím si. Nejraději ale vymýšlím jídla ze zbytků, tedy z posledních kusů čehokoliv v lednici, spíži, mrazáku. A tak dnes byl tím vyvoleným nakonec těstovinový salát, do kterého lze naházet opravdu jakýkoliv zbytek salámu, sýra a zeleniny, a výsledek obvykle chutná.

10. 7. 2025

Ráno jsem vstávala kolem šesté s pocitem, že bude den zalitý sluncem. Po roztažení okenních žaluzií na mě vykouklo pár naducaných šedých mraků. To bude dobrý. Horká ranní káva v klidu tichého domova mě správně nastartuje. Bude to fajn už jen proto, že je zbytek rodiny pryč. Zapnu rádio, kde zaznívají melodie mého mládí. No paráda. Usadím se pohodlně do svého křesla, oblíbeného vánočního dárku, který mi muž přivezl tajně až ke stromečku.

První cinknutí mobilu a každodenní přání dobrého rána od manžela z práce, které opětuji. Druhé cinknutí, zpráva od prostřední dcery s žá-